

allemaal sJow

Waar 5/3/05

Op de grens en toch alles onder één dak

Een grensgeval, met alle nadelen van dien. „Wij zitten op het einde van Stadskanaal en op het einde van Musselkanaal. Wij horen nergens bij. Alleen voor de belastingen vallen we onder beide”. Galgenhumor, maar daar krijg je, als je tussen wal en schip valt of van weerskanten in de verdrukking zit, vanzelf gevoel voor.

De voorzitter van de toneelvereniging „Vout'n Endje” heeft het kennelijk: „Wie zitten aan 't voutenend”. What's

what's in a name

in a name? „Ja, dan word je bij de meeste dingen, wat activiteiten betreft, vergeten. En daarom zijn we zelf maar praktisch bezig”. Als vereniging staat de ploeg van Chris Kuil dus niet onderaan? Het antwoord is voor de club ken-

merkend-energiek van toon: „Om de donder niet”.

Men werd daar op de grens van beide Kanaal-dorpen trouwens al in mei 1945 actief. Een bekend verschijnsel in die tijd, want toen was het wekenlang, in de roes van de bevrijding, alerwegen feest. Buurtverenigingen verzezen als paddestoelen uit de grond. Duidelijk als reactie op het feit, dat het in de oorlogsjaren niet mogelijk was na de avondklok bijeen te komen in clubverband. Culturele verenigingen moesten zich aansluiten bij de Kulturkamer en dat was voor de meeste een reden om tot 5 mei '45 een slapend bestaan te leiden. Als je het vrije woord niet meer mocht uitdragen...

De buurtvereniging „Vout'n Endje” is de bakermat geweest voor de toneelvereniging van diezelfde naam. Veertig jaren later komt de groep van 10 leden nog steeds de verplichting na de officiële première voor de buurt te geven. Dit keer op zaterdag 16 maart, bij Van Polen (Veenlust). Daaraan gaat daags

EINDREDAKTIE
JOHAN POPPEN

tevoren de generale met publiek, bestaande uit bejaarden, vooraf in buurthuis De Stobbe.

Afgelopen zaterdag is de hele ploeg doende geweest daarvoor de eigen coulissen te maken, geschikt om mee „op toernee” te nemen. Die leidt een week na de première weer naar Van Polen (voor de voetbalvereniging Musselkanaal) en in april nog naar Nieuw-Buinen ('t Aailand), maar een verlengstuk is altijd mogelijk. In voorgaande

„Vout'n Endje”:

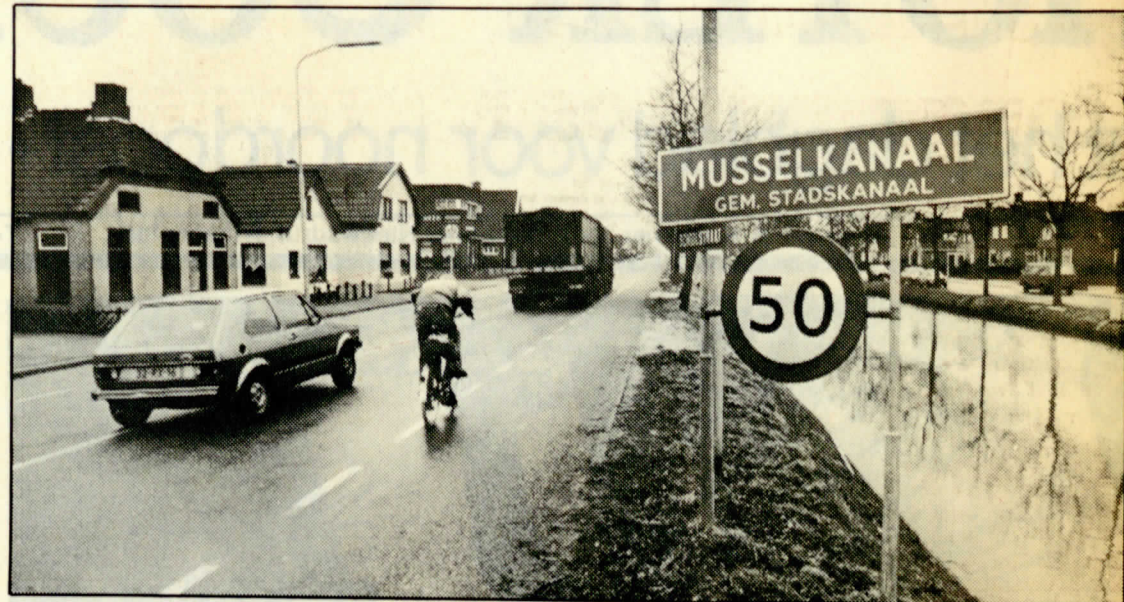
40 jaar toneel

geen probleem

jaren is men o.a. al in Noordbroek en Kolham opgetreden. En natuurlijk zal er een aandeel geleverd worden in het feestprogramma, dat t.g.v. „40 jaar bevrijd” in het parochiehuis ten tonele zal worden gevoerd.

VERTALEN, VIDEO

Het repertoirestuk is dit seizoen „Help, de bruidegom wordt ontvoerd”, van de hand van Bart Veenstra, op 13 maart overigens ook door de Grunneger Sproak uit Emmen in „Geert Teis” te spelen. Eveneens in het dialect, dat door

Op de grens van twee gemeenten is er maar één club: voor de buurt- en clubgenoten van „'t Vouten Endje” dan. Matig uw snelheid, er valt dialect-toneel te zien...

„Vout'n Endje” in alle stukken wordt bebezigd. Het deze keer Drentse origineel werd volledig in het Grunnens vertaald, net zoals dat vorig jaar gebeurde met het puur Nederlandse stuk „Lievevrouwenbedstro”. Ook wat de spreektaal betreft, zit de club dus op de grens, maar dat hoeft wat verstaanbaarheid en typen aangaat, geen problemen op te leveren.

De groep gebruikt video-opnamen om vóór de première nog de nodige correcties te kunnen aanbrengen. Dat gebeurt al een paar jaar. „We bekijken die donderdag met elkaar voor onszelf om er voor de repetitie van vandaag over een week wat aan

te hebben. Vaak zeg je, als je dat ziet: verdorie, waarom doe ik dat eigenlijk zó?” Leerzaam dus.

De mogelijkheid om samen kleine particuliere extra repetities te houden is zelfs ruimschoots aanwezig, dank zij het feit, dat de leden Pomp, Lowes en Vos in dezelfde straat wonen: aan de Schoolkade, op de nummers 22, 39 en 40. Vlak bij elkaar dus. „Ja, dat zijn een buurvrouw en de buurman. En Ko Hersevoort, de kapper, is onze regisseur en ook de grimeur. Ja, wij hebben alles onder één dak zitten”. Moar 'n klaain endje veur de vouten dus.

Genoemen zijn in de meeste gevallen telefonisch weliswaar onder het Stadskanaalster kengetal te bereiken, maar ze staan vermeld onder „Musselkanaal”. Grensgevallen dus; even lastig voor wie dat niet weet. Voor de leden van „Vout'n Endje” is dat niet het grootste probleem. Ze vergeten het ook even, als ze zich aan hun mooiste ontspanning, spelen in 't Grunnens, overgeven.

Zouden ze daarvoor nu echt gemakkelijksbelasting aan twee gemeenten moeten betalen? Ach, grapje van de voorzitter natuurlijk. Aan 't Vout'n Endje kent galgenhumor blijkbaar geen grenzen.